

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 170/2013-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. V., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., S., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 73/2012 z 19. júla 2012, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 70/2011 z 30. novembra 2011 a rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 8 C 72/2009 zo 17. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2012 doručená sťažnosť JUDr. J. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 73/2012 z 19. júla 2012, rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 70/2011 z 30. novembra 2011 a rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 72/2009 zo 17. marca 2011.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou, ktorá bola doručená Okresnému súdu Humenné 5. februára 2008, domáhal od žalovaného (V. Š.) zaplataenia úrokov z omeškania vo výške 16,5 % ročne zo sumy 655 316 Sk (21 752,50 €) od 10. septembra 2002 do zaplataenia a náhrady trov konania. Suma 655 316 Sk (21 752,50 €) predstavuje trovy právneho zastúpenia, ktoré boli sťažovateľovi priznané rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 43 Cb 15/1998-473 z 1. júla 2002 v spojení s jeho uznesením zo 16. júla 2002. Pretože trovy právneho zastúpenia v určenej výške zaplataené neboli, uplatnil sťažovateľ podanou žalobou nárok na zaplataenie úrokov z omeškania z priznaných trov právneho zastúpenia. V prípade sťažovateľa teda išlo o rozhodovanie o úrokoch z omeškania z priznaných trov právneho zastúpenia. Okresný súd Humenné rozsudkom sp. zn. 15 C 48/2008 z 30. mája 2008 žalobu sťažovateľa zamietol a zaviazal ho zaplataiť trovy konania žalovaného. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 179/2008 z 30. januára 2009 bol rozsudok Okresného súdu Humenné z 30. mája 2008 zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Ďalším výrokom bola vec prikázaná na prerokovanie a rozhodnutie okresnému súdu. Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie a o žalobe sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 C 72/2009 zo 17. marca 2011 (ďalej aj „rozsudok zo 17. marca 2011“), ktorým žalobu zamietol a nepriznal náhradu trov účastníkom konania a ani štátu. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že priznané trovy právneho zastúpenia boli zaplataené právnej zástupkyňi sťažovateľa najneskôr 19. októbra 2005, v dôsledku čoho vyhodnotil nárok sťažovateľa na úroky z omeškania z týchto trov konania počnúc nasledujúcim dňom (20. októbrom 2005, pozn.) za neopodstatnený, a teda v rozpore so zákonom. Zároveň sa okresný súd zaoberal aj námietkou premlčania, ktorú vzniesol žalovaný v priebehu konania. Táto otázka bola vyhodnotená tak, že právo veriteľa na úroky

z omeškania má charakter akcesorického majetkového práva, ktoré sa premlčí uplynutím trojročnej premlčacej doby, počnúc prvým dňom nasledujúcim po dni, v ktorom sa dlžník s istinou, t. j. hlavným záväzkom dostal do omeškania. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 43 Cb 15/1998-473 z 1. júla 2002 sa stal vykonateľným 9. septembra 2002, k vyznačeniu doložky právoplatnosti a vykonateľnosti tohto rozsudku došlo v dôsledku odvolacieho konania až 29. júna 2004, keď mohol sťažovateľ objektívne prvýkrát uplatniť právo na úroky z omeškania z trov právneho zastúpenia. Žaloba bola podaná okresnému súdu až 5. februára 2008, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby, preto bola vznesená námietka premlčania vyhodnotená ako dôvodná. Okresný súd preto žalobu sťažovateľa ako neopodstatnenú v celom rozsahu zamietol.

3. Proti rozsudku okresného súdu zo 17. marca 2011 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 70/2011 z 30. novembra 2011 (ďalej aj „rozsudok z 30. novembra 2011“). Krajský súd sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným prvostupňovým súdom, ako aj s právnym posúdením veci, preto potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu a nepriznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania. Proti rozsudku krajského súdu z 30. novembra 2011 podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom namietal nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci. Tiež krajskému súdu vytkol, že nevyhovelo jeho žiadosti a nepripustil dovolanie, pretože podľa neho ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Z týchto dôvodov je podľa sťažovateľa daný dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) a § 241 ods. 2 písm. a) a c) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Najvyšší súd po preskúmaní dovolania ako napadnutého rozsudku krajského súdu z 30. novembra 2011 dospel k záveru, že jeho prípustnosť nemožno vyvodiť z § 238 OSP a ani z ustanovenia § 237 OSP. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa uznesením sp. zn. 7 Cdo 73/2012 z 19. júla 2012 (ďalej aj „uznesenie z 19. júla 2012“) odmietol a nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania.

4. Sťažovateľ v sťažnosti namieta predovšetkým nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí, ich nepreskúmateľnosť a vysokú mieru formálnosti pri rozhodovaní, čo má podľa sťažovateľa viesť až k arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí.

Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu z 19. júla 2012 sťažovateľ svoje námietky bližšie neodôvodňuje. Pokiaľ ide o rozsudok krajského súdu z 30. novembra 2011 a rozsudok okresného súdu zo 17. marca 2011, sťažovateľ predovšetkým spochybňuje záver o zaplatení trov právneho zastúpenia jeho právnej zástupkyňi, k čomu malo dôjsť podľa okresného súdu najneskôr 19. októbra 2005. V tejto súvislosti poukázal sťažovateľ na niekoľko exekučných konaní, v ktorých si sťažovateľ ako oprávnený uplatňuje svoje nároky voči žalovanému. Sťažovateľ tiež vyjadril nespokojnosť s vyhodnotením námietky premlčania jeho nároku na úroky z omeškania, pretože podľa neho bolo potrebné rešpektovať rozhodnutia exekučných súdov konajúcich o jeho nárokoch, a nie opakovane skúmať skutkové okolnosti veci. Tieto nedostatky v napadnutých rozhodnutiach mali podľa sťažovateľa za následok porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa JUDr. J. V., IČO:..., B., a to právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd Uznesenia NS SR Bratislava sp. zn.: 7 Cdo 73/2012-603 zo dňa 19. 07. 2012 v spojitosti s Rozsudkom KS v Prešove sp. zn.: 2 Co 70/2011-553 zo dňa 30. 11. 2011 a v spojitosti s Rozsudkom OS Prešov sp. zn.: 8 C 72/2009-509 zo dňa 17. 03. 2011 porušené boli.

2. Zrušuje Uznesenie NS SR Bratislava sp. zn.: 7 Cdo 73/2012-603 zo dňa 19. 07. 2012 v spojitosti s Rozsudkom KS v Prešove sp. zn.: 2 Co 70/2011-553 zo dňa 30. 11. 2011 a v spojitosti s Rozsudkom OS Prešov sp. zn.: 8 C 72/2009-509 zo dňa 17. 03. 2011 a vec sa vracia OS v Prešove na nové konanie a rozhodnutie.

3. Nárok na primerané zadostučinenie sa sťažovateľovi nepriznáva nakoľko si tento nárok sťažovateľ neuplatnil s tým, že vyhovením jeho sťažnosti je reparácia sťažovateľa dostatočná.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi právo na náhradu trov jeho právneho zastúpenia, ktorý je súd povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. M. B. v rozsahu určenom pri skončení veci do 3 dní od právoplatnosti ústavného nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu zo 17. marca 2011

8. Ústavný súd vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu ku všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je v daných okolnostiach vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho práv rozsudkom okresného súdu zo 17. marca 2011. Sťažovateľ sa mohol domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania ako riadneho opravného prostriedku na krajskom súde, v právomoci ktorého bolo posúdiť relevantné skutkové a právne okolnosti prípadu. Túto možnosť aj sťažovateľ reálne využil a napadnutý rozsudok okresného súdu zo 17. marca 2011 už bol predmetom posúdenia krajským súdom pri rozhodovaní o odvolaní podanom sťažovateľom. Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej smerovala proti rozsudku okresného súdu zo 17. marca 2011, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu z 30. novembra 2011 a uznesením najvyššieho súdu z 19. júla 2012

9. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu alebo iného orgánu verejnej správy, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred orgánmi verejnej správy bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu orgán verejnej správy vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie orgánu verejnej správy v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery orgánu verejnej správy môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01), že ochrana garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) ústavou, prípadne dohovorom nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni.

Takto ustálené zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti tvorili aj v tejto veci základ na rozhodnutie ústavného súdu.

10. Podľa sťažovateľa najvyšší súd v uznesení z 19. júla 2012 nevenoval náležitú pozornosť jeho argumentom uplatneným v dovolaní, v dôsledku čoho je tento rozsudok najvyššieho súdu nedostatočne odôvodnený a arbitrárny. Obdobné nedostatky vyčíta

sťažovateľ aj rozsudku krajského súdu z 30. novembra 2011, ktorý sa jeho argumentmi dostatočne nezaoberal. Sťažovateľ predovšetkým nesúhlasí so záverom, ktorý si osvojil krajský súd, že sťažovateľ v konaní na súde prvého stupňa nepreukázal, že k zaplateniu trov právneho zastúpenia advokátke JUDr. K. 19. októbra 2005 zo strany žalovaného nedošlo. Sťažovateľ tiež poukázal na niekoľko exekučných konaní, v ktorých si uplatňuje svoje nároky voči žalovanému, ktoré mali spôsobiť spočívanie premlčacej lehoty.

11. V napadnutom rozsudku z 30. novembra 2011 sa krajský súd stotožnil so skutkovým stavom zisteným okresným súdom, ako aj s právnym posúdením veci. Krajský súd poukázal na tri okruhy názorov, ktoré sa v právnej teórii a praxi vytvorili k otázke premlčania úrokov z omeškania, a zároveň korektne odôvodnil, prečo sa plne stotožnil s názorom okresného súdu o premlčaní úrokov z omeškania, ktorý bol vyjadrený v napadnutom rozsudku okresného súdu. Krajský súd sa zaoberal aj vplyvom prebiehajúcich exekučných konaní sťažovateľa voči žalovanému v súvislosti s tvrdením sťažovateľa o spočívaní premlčacej lehoty. Krajský súd v tejto otázke poukázal na skutočnosť, že exekúcia bola vykonávaná na základe exekučného titulu, ktorým bola sťažovateľovi priznaná náhrady trov konania. Preto takéto exekučné konania nemali vplyv na plynutie premlčacej lehoty k úrokom z omeškania. Sťažovateľ sa tiež domáhal toho, aby krajský súd využil svoju právomoc a vyslovil v zmysle § 238 ods. 3 OSP vo výroku potvrdzujúceho rozsudku prípustnosť dovolania. Krajský súd v danom prípade dovolanie nepripustil, pretože nešlo o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Otázka úrokov z omeškania totiž nie je takou skutočnosťou, ktorá by ešte nebola riešená rozhodnutiami všeobecných súdov. Navyše, posúdenie tejto otázky je len na zväžení súdu. Z uvedených dôvodov preto krajský súd rozsudkom z 30. novembra 2011 potvrdil rozsudok okresného súdu zo 17. marca 2011. Ústavný súd hodnotí napadnutý rozsudok krajského súdu ako dôkladne odôvodnený, v ktorom sa krajský súd podrobne zaoberal podstatnými otázkami danej veci. Krajský súd v napadnutom rozsudku zrozumiteľne popísal podstatu rozhodovania okresného súdu a následne sa zaoberal a vyhodnocoval odvolacie argumenty uplatnené sťažovateľom. Napadnutý rozsudok krajského súdu nevzbudzuje žiadne pochybnosti o správnosti jeho skutkových a právnych záverov či o arbitrárnosti rozsudku krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu

nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto nedostatky však z napadnutého rozsudku krajského súdu nevyplývajú.

12. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z 19. júla 2012 považuje ústavný súd za potrebné poukázať na rozsah preskúmvacieho oprávnenia najvyššieho súdu v právnej veci sťažovateľa. Dovolanie sťažovateľa smerovalo proti rozsudku krajského súdu z 30. novembra 2011, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu zo 17. marca 2011. Prípustnosť dovolania proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu je obmedzená podľa § 238 ods. 3 OSP iba na také rozhodnutie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo na potvrdzujúce rozhodnutie, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 OSP. V prípade sťažovateľa však dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu nespĺňal uvedené kritérium prípustnosti dovolania. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že dovolanie podľa § 238 OSP nie je prípustné.

Najvyšší súd však osobitne posudzoval aj otázku, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP. Sťažovateľ nenamietal vady konania podľa § 237 písm. a) až e) a g) OSP a ich existenciu nezistil ani najvyšší súd. Najvyšší súd sa osobitne zaoberal sťažovateľom namietaným dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f) OSP, t. j. že sa mu postupom súdu ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Tento dovolací dôvod mal byť daný tým, že krajský súd nesprávne zistil skutkový stav, nevyhovел jeho žiadosti o pripustenie dovolania a nevysporiadal sa so všetkými odvolacími námietkami, a preto vec nesprávne právne posúdil. K námietke sťažovateľa o nesprávnosti skutkových zistení krajského súdu najvyšší súd poukázal na to, že podľa § 241 ods. 2 OSP dôvodom dovolania nemôže byť samotné nesprávne zistenie skutkového stavu. Dovolanie je mimoriadnym

opravným prostriedkom a nemožno sa ním domáhať revízie skutkových zistení súdov prvého a druhého stupňa. Najvyšší súd zrozumiteľne a výstižne objasnil rozsah právomoci dovolacieho súdu v súvislosti s posudzovaním správnosti zisteného skutkového stavu veci. Najvyšší súd vyhodnotil rozsudok krajského súdu z 30. novembra 2011 ako dostatočne odôvodnený, splňajúci predpoklady vyjadrené v § 157 ods. 2 OSP. Najvyšší súd tiež zdôraznil, že odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom sa zásadne spája s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením vyjadreným v napadnutom rozhodnutí. Sťažovateľ považoval za ďalší dovolací dôvod skutočnosť, že krajský súd nevyhovel jeho žiadosti o pripustenie dovolania. Oprávnenie vysloviť prípustnosť dovolania však patrí výlučne odvolaciemu súdu a nie je závislé na vôli účastníka. Preto sťažovateľovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd v závere zhrnul, že prípustnosť dovolania vo veci sťažovateľa nebolo možné vyvodiť z § 238 OSP a ani z ustanovenia § 237 OSP, a preto ho ako neprípustné odmietol. Ústavný súd nezistil v sťažnosťou napadnutom uznesení najvyššieho súdu nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda si vyžadovalo zásah zo strany ústavného súdu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je nadštandardne odôvodnené a nemožno ho rozhodne považovať za svojvoľné či neodôvodnené, čo by mohlo vyvolať pochybnosti o možnom porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu z 30. novembra 2011 a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 19. júla 2012 ústavný súd konštatuje, že tieto všeobecné súdy konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia relevantných právnych noriem (Občiansky zákonník a Občiansky súdny poriadok) podstatne pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali správne, a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavnoprávne akceptovateľné.

14. Z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi predmetnými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2013